

UPRAVNI SUD U ZAGREBU

1495

PRESUDA

Upravni sud u Zagrebu, po sucu toga suda Vlahu Bassegli Gozze te Danijeli Šipušić, zapisničarki, u upravnom sporu tužitelja OT – OPTIMA TELEKOM d.d. u Zagrebu, Bani 75a, koje zastupa opunomoćenica Irena Bošnjaković zaposlenica društva, protiv tuženika Hrvatske agencije za poštu i elektroničke komunikacije u Zagrebu, Ulica Roberta Frangeša Mihanovića 9, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Janka Mamića iz Velike Gorice, A. G. Matoša 9, kojeg zastupa opunomoćenica Slavica Pintur, odvjetnica u Velikoj Gorici, Trg kralja Tomislava 41, radi rješavanja spora između korisnika i operatera, 27. travnja 2016.,

presudio je

I Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje odluke Hrvatske agencije za poštu i elektroničke komunikacije, klasa: UP/I-344-08/12-01/1736, urbroj: 376-05/SAH-13-06, od 9. travnja 2013.

II Ova presuda objavit će se u »Narodnim novinama«.

O b r a z l o ž e n j e

Točkom I osporene odluke usvojen je prigovor zainteresirane osobe izjavljen radi nemogućnosti raskida ugovora, sklopljenog s tužiteljem, radi pružanja telekomunikacijskih javnih usluga za broj 01/6252 080 te se točkom II iste nalaže tužitelju da, u roku od 15 dana, omogućiti raskid pretplatničkog odnosa, bez plaćanja naknade zbog prijevremenog raskida. Citirana odluka obrazložena je utvrđenjem kako žalitelj nije dokazao produljenje ugovornog odnosa, odnosno postupanje sukladno članku 41. Zakona o elektroničkim komunikacijama.

Osporavajući zakonitost citiranog rješenja tužitelj smatra kako je u cijelosti osnovana naplata naknade radi prijevremenog raskida ugovornog odnosa, jer je u cijelosti pogrešan zaključak tuženika kako tužitelj i zainteresirana osoba, nisu produljili ranije ugovoreni odnos. Posebno ističe kako je ugovor sredstvima daljinske komunikacije uobičajen način poslovanja te je u konkretnom slučaju sklopljen pristankom obiju strana, sukladno članku 36. Zakona o zaštiti potrošača. Tužitelj navodi kako je pretplatnik 12. srpnja 2011., obaviješten putem telefona, pri čemu je u cijelosti upoznat s ponuđenim uslugama i pogodnostima pri sklapanju ugovora na daljnja 24 mjeseca, a na koje produljenje je zainteresirana osoba tada izričito pristala. Smatra kako je tim pristankom sklopljen ugovor na daljinu. Navodi kako je nakon zaključenja pretplatnik iskoristio pogodnosti produljenog ugovora, a što ukazuje kako je evidentno bio upoznat s ugovornim obvezama. Isto tako ukazuje i kako je zainteresirana osoba izgubila pravo na raskid bez naknade i iz razloga što je tri mjeseca po sklapanju ugovora, odnosno 12. listopada 2011., istekao propisani rok za raskid propisan člankom 46. Zakona o zaštiti potrošača te drži da je propustom navedenih utvrđenja tuženik nepotpuno utvrdio činjenično stanje. Konačno tužitelj navodi kako subjektivno saznanje zainteresirane osobe o produljenju ugovorne obveze proizlazi i iz informacije zaprimljene od drugog operatera, a sukladno kojoj je zainteresirana osoba odustala od prijenosa na drugog operatera, navodeći kao razlog odustanka postojanje druge ugovorne obveze. Predlaže Sudu da uvaži navode tužbe, usvoji tužbeni zahtjev i poništi osporeno rješenje.

Tuženik, u odgovoru na tužbu, ukazuje kako bez obzira na različite mogućnosti sklapanja ugovora, ugovor uvijek mora sadržavati elemente propisane Zakonom o obveznim odnosima, ali i Zakonom o zaštiti potrošača. Posebno ističe kako tužitelj nije dokazao da je korisnik zaprimio obavijest o aktivaciji usluge, ali isto tako ni da postoji dokaz da su stranke doista sklopile ugovor sredstvima daljinske komunikacije. U cijelosti prihvaćajući navod